

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

6 april 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU, NATUURBEHOUD EN RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het waterwingebied Poekebeek

Interpellatie van de heer Jef Van Looy tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoeringsbesluiten bij het gewijzigde mestdecreet

Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanwerving van een duurzaamheidsambtenaar door middel van de gemeentelijke milieuconvenanten

Vraag om uitleg van de heer Bruno Tobback tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van de milieubeleidsvereenkomst afgedankte voertuigen

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het parkeerverbod voor LPG-voertuigen in ondergrondse ruimten

Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening

Donderdag 6 april 2000

VOORZITTER : De heer Jacques Timmermans

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.03 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Johan De Roo tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het waterwingebied Poekebeek

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer De Roo tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het waterwingebied Poekebeek.

De heer Johan De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik weet dat u het gebied van de Poekebeek goed kent. De Poekebeek loopt door het grondgebied van de gemeenten Aalter, Deinze, Nevele, Ruiselede, Tielt en Wingene, dus het betreft deels het gebied Oost-Vlaanderen en deels West-Vlaanderen. De Vlaamse regering heeft de bedoeling het waterwingebied zone B van de Poekebeek om te zetten naar zone A. Dit heeft aardig wat gevolgen voor de bemesting en de bemestingsnorm die in dat geval veel strenger wordt. In de hele zone B zouden de strengere normen voor waterwinning worden toegepast zonder dat het zeker is dat de landbouwers daarvoor vergoedingen ontvangen. Daartegen rees veel protest, maar blijkbaar wil de regering die maatregel toch doorvoeren vanaf 2001.

Is de minister op de hoogte van de zware gevolgen van deze maatregel voor de landbouwbedrijven ? Het gaat hier om 900 landbouwbedrijven uit de Poekebeekvallei. Wanneer zal die maatregel van kracht worden ? Wanneer zal de omzetting naar zone A een feit zijn ? Zal de minister specifieke maatregelen nemen en begeleidingsmaatregelen uitwerken voor de getroffen landbouwbedrijven bij de omzetting naar waterwingebied zone A ? Blijk-

baar is de vervuiling niet alleen van de landbouw afkomstig, maar zijn er nog tal van leefkernen in deze gemeenten die niet zijn aangesloten op het collectorennetwerk.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Waarom wil de minister hier een kwetsbaar gebied van maken ? Door het kwetsbaar te noemen sluit zij een vergoeding uit, tenzij men verder gaat dan 170 kilogram stikstof afkomstig van dierlijke mest. Was er geen andere mogelijkheid voorhanden ? Ik merk dat in het buitenland de drinkwatermaatschappijen afspraken maken met de boeren. Dit werkt zeer goed en daar kunnen de vergoedingen wel worden gegeven. Door deze gebieden als kwetsbaar aan te duiden worden vergoedingen uitgesloten.

Toen de heer Denys enkele tijd geleden in openbare vergadering daar een vraag over stelde, zei de minister dat de vervuiling die vandaag nog bestaat, louter te wijten is aan de landbouw. Er moet duidelijk worden gezegd dat dit niet het geval is. Vandaag zijn er nog twee woonkernen die rechtstreeks lozen in de Poekebeek, en bovendien zijn er nog overstorten, wat gezien de regen van de voorbije jaren nog een flink extra aandeel vertegenwoordigt.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer de voorzitter, ik wil die afbakening even toelichten. In het begin van de jaren negentig werden de waterwingebieden aangeduid. Daar werd een onderscheid gemaakt tussen de zones A, B en C. Zone A is gedefinieerd als het intrekgebied voor drinkwaterwinning, zone B zou dit worden vanaf 2000. Intussen is de zone B van de Poekebeek inderdaad een intrekgebied geworden. Andere vervuilers of aanbrengers van nutriënten werden dan ook voor het grootste deel afgekoppeld van de Poekebeek. In mijn antwoord

Dua

aan de heer Denys heb ik me gebaseerd op gegevens die de administratie mij had overhandigd. Daarin stond vermeld dat bijvoorbeeld een slachthuis, toch een zeer zware vervuiler, was afgekoppeld alsook sommige woonkernen. Op die manier neemt het relatief aandeel van de nitraataanvoer naar de waterloop vanuit diffuse landbouwbronnen sterk toe.

Ik heb toen afgesproken met de Boerenbond dit samen met onder meer de VMM te bespreken teneinde meer zicht te krijgen op de vervuilingsbronnen van het gebied zodat verdere discussie kan worden vermeden. Er zouden nog twee woonwijken rechtstreeks in de Poekebeek lozen. Als dit inderdaad het geval mocht blijken, moet onmiddellijk worden opgetreden om dit stop te zetten. Metingen van het oppervlaktewatermeetnet wijzen uit dat er nog steeds meer dan 50 milligram nitraat per liter water wordt gemeten. Daarom waren we genoodzaakt om Poekebeek B om te zetten naar Poekebeek A. Dit is ook eerlijk ten aanzien van de landbouwers waarvan de gronden sedert jaren om identiek dezelfde reden in zone A liggen. De verscherpte maatregelen inzake bemesting gaan in vanaf 1 januari 2001.

Ik realiseer me dat het zeer moeilijk is voor de landbouwers ter plaatse. Het vergt bijkomende organisatie en betekent een meerkost omwille van het mestoverschot. Ik begrijp de wrevel die er bestaat. Er moeten wel de juiste conclusies uit worden getrokken, er moet namelijk werk worden gemaakt van responsabilisering. Europa dreigt ermee heel Vlaanderen als kwetsbaar gebied uit te roepen. Als de toestand van de waterlopen niet verbetert, worden we genoodzaakt om, conform de Europese nitraatrichtlijn, heel Vlaanderen aan te duiden als kwetsbare zone waar maximaal 170 kilogram stikstof per hectare mag worden verspreid. We moeten zo snel mogelijk beneden 50 milligram nitraat per liter komen. Om die reden heb ik de VMM gecontacteerd. Zij moeten onderzoeken of geen bijsturing nodig is.

De landbouwers moeten zelf via een oordeelkundige bemesting ervoor zorgen dat dit niveau wordt bereikt. Ik zal al het mogelijke ondernemen om hen hiervan te overtuigen en hen de meetwaarden aanreiken waarop zij zich kunnen baseren om de toestand van de waterlopen maand na maand te volgen. Het landbouwmeetnet is gestart met een 250-tal agrarische meetpunten. Deze werden vastgesteld in overleg met de landbouworganisaties en met de boeren ter plaatse. Het zijn meetpunten

waar de nitraatwaarde zo goed als zeker enkel afkomstig is van de landbouw. We starten op dit ogenblik met een informatiecampagne per provincie, waar aan de mensen ter plaatse de meetresultaten worden meegedeeld zodat zij zelf de nodige verbeteringen kunnen aanbrengen. Ik heb de landbouworganisaties gevraagd om mee te werken aan deze informatiecampagne. De VMM en de mensen van de afdeling Water van Aminoal en de Mestbank zullen ook aanwezig zijn.

Uit de resultaten blijkt dat het mogelijk is om met een goede bemestingswijze beneden de norm van 50 milligram nitraat per liter te blijven. Het voorstel is dus zeker niet irrealistisch. Ook de resultaten van het meetpuntennet, waarvan een honderdtal punten in agrarisch gebied liggen, zijn bemoedigend.

Zijdelings sprak u ook over de vergoedingen. Ik handhaaf mijn principe : er kunnen geen vergoedingen worden uitgekeerd voor het naleven van de nitraatrichtlijn. Wel kan dat voor maatregelen die verder gaan dan wat de nitraatrichtlijn voorschrijft. We proberen om daarover met Europa een akkoord te bewerkstelligen. Ik merk hier op dat de vergoedingen die in MAP-2 zijn opgenomen voor Europa niet helemaal door de beugel kunnen.

Wat kunnen we doen ? We kunnen voorkomen dat bepaalde gebieden worden aangeduid als kwetsbaar gebied door te bewijzen dat de nitraatrichtlijn er wordt gerespecteerd. Dat moet in geheel Vlaanderen gebeuren. Wat kunnen we doen voor de Poekebeek en alle andere kwetsbare zones ? Als we kunnen aantonen dat er minder dan 50 milligram nitraat per liter aanwezig is, kunnen we een derogatie aanvragen op de verstrengde bemestingsnorm. Dat is een realistische uitweg, maar eerst moeten we dus de kwaliteit van de waterlopen verbeteren.

De aanwijzing van wat kwetsbare gebieden zijn, moet nu gebeuren. Dat was zo afgesproken. Bovendien zal Europa niet aanvaarden dat we dat niet doen. De verstrengde norm wordt pas op 1 januari 2001 van kracht, maar we moeten via oordeelkundige bemesting de toestand zo snel mogelijk verbeteren.

Ik antwoord kort op uw vragen. Ben ik op de hoogte van de zware gevolgen ? Ik ben uiteraard zeer goed op de hoogte van die gevolgen, maar alle Vlaamse landbouwers zullen hiermee worden geconfronteerd als de kwaliteit van het oppervlaktewater niet verbetert. Zal de regering dit watergebied een zone-A-label geven ? Die beslissing is ge-

Dua

nomen tijdens de ministerraad van 31 maart 2000. Het besluit is definitief goedgekeurd.

Is er voorzien in specifieke maatregelen en begeleiding ? Over de vergoedingen heb ik al gezegd welke mogelijkheden er zijn. Er worden gesprekken met de watermaatschappijen voorbereid. In andere landen zijn met de watermaatschappijen al afspraken gemaakt over zeer ingrijpende maatregelen, die veel verder gaan dan de 170-kilogramnorm. Ik zal luisteren naar wat de Vlaamse watermaatschappijen te zeggen hebben. Toch zou ik niet met de buitenlandse voorbeelden zwaaien, want die impliceren dat men eigenlijk zo goed als geen bemesting toelaat.

Als uit het gesprek met de VMM zou blijken dat er nog andere vervuilingbronnen zijn, zullen we deze zo snel mogelijk uitschakelen. Voor deze gebieden moet bij prioriteit een beroep worden gedaan op de bemiddelingsrol van de Mestbank. Ik ben bereid om de Mestbank in die zin een brief te schrijven. Die gebieden moeten bij voorrang een oplossing vinden voor hun mestoverschot.

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Ik dank de minister voor haar uitvoerig antwoord. Waarom kan men de inwerkingtreding van die maatregel niet uitstellen tot op het ogenblik dat er duidelijkheid is over de vergoedingenregeling. U weet dat de landbouwers het zeer moeilijk hebben. De nieuwe maatregelen treden pas op 1 januari 2001 in voege. Ik herinner me nog de periode dat u nog geen minister was. Toen is geregeld om duidelijkheid gevraagd. Ook vandaag wordt nog steeds verwezen naar Europa om aan te geven dat er geen duidelijkheid is. Dat sleept al vele maanden aan, met alle gevolgen van dien. We kunnen dat alleen maar vaststellen.

Minister Vera Dua : Deze zaak blijft aanslepen omdat we argumenten blijven aandragen om toch nog iets uit de brand te slepen. Als we ons vandaag zouden neerleggen bij wat Europa zegt, dan halen we over de hele lijn een nul op het rekest. Als het parlement dat wil, dan zal ik dat uitvoeren, maar dat zal ons niet vooruithelpen. U vraagt waarom we niet wachten tot er duidelijkheid is. Ik wil dat er snel duidelijkheid komt. Als ik de discussie met Europa over de vergoedingen evenwel versnel, vrees ik dat we een erg teleurstellend antwoord zullen krijgen. Daarom proberen we om de zaken informeel af te tasten. Het lijkt me aangewezen om niet te snel te veel op papier te zetten.

In het kader van de plattelandsverordening zullen we discussiëren over de vergoedingen van MAP-2. Het eerste voorstel stootte op een compleet njet van Europa. Dat voorstel moet worden herwerkt. Maar ik kan u verzekeren dat de onderhandelingen zeer moeilijk verlopen. Wellicht heeft men in het verleden te weinig informele pogingen ondernomen om de Europese commissie voor ons standpunt te winnen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Jef Van Looy tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoeringsbesluiten bij het gewijzigde mestdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Looy tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoeringsbesluiten bij het gewijzigde mestdecreet.

De heer Van Looy heeft het woord.

De heer Jef Van Looy : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de regering heeft op 21 januari en 18 februari een aantal ontwerpbesluiten over MAP-2bis principieel goedgekeurd. Dat gebeurde dus op het ogenblik dat we in dit parlement nog discussieerden over het MAP, want het MAP is pas op 23 februari in de plenaire vergadering goedgekeurd.

Minister Vera Dua : Die ontwerpbesluiten zijn goedgekeurd op basis van artikelen die in 1999 zijn aangenomen.

De heer Jef Van Looy : Ik vraag me af waarom u deze beslissingen niet hier, in het parlement, hebt uiteengezet. De discussie was hier gaande. Waarom kon dat niet in het dossier worden opgenomen ? Ik vraag me af of de meerderheid misschien in moeilijkheden zou zijn gekomen als dat was gebeurd ? De week nadat het MAP was goedgekeurd, kregen we de voorontwerpen wél te zien. Het advies van de Raad van State kregen we niet in handen. Uiteindelijk hebben we in het Staatsblad moeten lezen welke besluiten er zijn genomen.

Minister Vera Dua : Dat is toch de normale procedure ! Ik ben al tien jaren volksvertegenwoordiger, en ik heb dat nooit anders geweten. Als u me had getelefoneerd, dan had ik u de teksten bezorgd.

De heer Jef Van Looy : Ik wist er niets van. Ik heb pas achteraf vastgesteld dat ze al in januari zijn goedgekeurd. Verder stel ik ook vast dat het om haastwerk gaat. Er slopen nogal wat fouten in de tekst. Bepaalde zaken worden omogelijk gemaakt. Het ergste is natuurlijk dat er geen rechtszekerheid meer is voor de burgers en boeren zijn toch nog altijd burgers, al begin ik daar aan te twijfelen.

Deze week las ik het besluit over de hersamenstelling van de stuurgroep en ik moest vaststellen dat er niemand van het ABS in zit. Heeft men zich dan zo vergist of bestaat het ABS gewoon niet meer? Ik zie wel de naam van een medewerker van het ABS, maar dan namens de Boerenbond. Dit is een drukfout en zo staan er veel in.

Het bestaande besluit over twee of meer teelten hebt u aangepast. In combinatie met groenbemesters is het niet meer mogelijk om een hogere bemesting toe te passen omdat die groenbemester wordt omgeploegd. Maar als men eerst gras zaait, dat wordt gemaaid en daarna gebruikt om dieren te voederen, en vervolgens maïs plant, kan een hogere bemesting wel, omdat het hier gaat om twee teelten die binnen hetzelfde jaar worden geoogst.

Ik stel vast dat men naar artikel 14 paragraaf 7 van het decreet verwijst, maar paragraaf 7 bestaat niet meer. Dus moet de belanghebbende zelf gaan zoeken wat er wordt bedoeld, maar dat is onmogelijk terug te vinden. Vervolgens stel ik vast dat iets van vroeger weer is overgenomen, want die extra bemesting kan slechts voor twee teelten als het om rundveebedrijven gaat. Daar zijn bovendien nog enkele voorwaarden aan verbonden: het moeten runderen zijn en geen mestkalveren en er moet een bepaalde mestproductie worden gehaald. Dat zijn zaken die vroeger in het decreet stonden en we hebben gemerkt dat dit systeem nadelig werkt. Waarom mag een akkerbouwer geen gras zetten en dat gras nadien verkopen aan rundveehouders, varkenskwekers, schapenhouders, geitenhouders, enzovoort? Maaigras is voor die dieren immers eiwitrijk voedsel. We kunnen nu kiezen: eiwitrijk voedsel invoeren via veevoerders of zelf produceren. Het nadeel is natuurlijk dat als men het gras geen kansen geeft, het gewoonweg niet wordt gezaaid omdat dat veel geld kost, met als gevolg dat tijdens de winter ook de grond blootligt. Dat was de reden waarom vorig jaar in MAP-2 het zaaien van gras voor iedereen werd toegelaten. Nu lees ik echter in het besluit dat men de vroegere regeling weer opneemt. Op welke decretale basis doet men dat en vooral, waarom doet men dat?

Het wordt trouwens nog mooier. De boeren die van deze regeling gebruik wensen te maken, moeten dat voor 15 maart 2000 melden en het besluit verschijnt op 30 maart 2000. Hoe moet dit dan? Dat kan toch niet. De Mestbank is formeel: die volgt de wet, dus het kan niet dit jaar.

Er is bepaald dat de Mestbank jaarlijks gegevens moet publiceren over de geactualiseerde mestproductie. Er is hierbij sprake van de 'gemeentelijke oppervlakte cultuurgrond' en in de bijhorende tabel is sprake van de 'oorspronkelijke gemeentelijke cultuurgrond'. Dat is iets dat dateert van begin jaren negentig en dat opnemen in een jaarlijks verslag heeft dus geen enkele zin meer.

Het is dus duidelijk dat het besluit een groot aantal onnauwkeurigheden bevat. Zich vergissen is uiteraard menselijk, maar dergelijke fouten kunnen flagrante gevolgen hebben. Een van de grote uitvoeringsbesluiten betreft het vastleggen van een nutriëntenthalte. Ik denk dat het geen geheim is dat ik daar nooit een voorstander van ben geweest. Principieel is dat een prachtig iets, maar in de praktijk zijn er al zoveel problemen met milieuvergunningen en hiermee geeft u eigenlijk een nieuwe vergunning. Voor grote bedrijven is dit uiteraard voordelig. Die hebben er geen last van. Ik denk bijvoorbeeld aan de grote mestvarkensbedrijven. Vandaag doen ze alle biggen van de hand en morgen kunnen ze er al nieuwe hebben. Biggen zijn immers overal in Europa te koop. Ze hebben altijd een ietwat te hoge bezetting en uiteindelijk is de nutriëntenthalte voor die bedrijven ongeveer gelijk aan hun milieuvergunning. Het wordt echter moeilijk als we de gezinsbedrijven in acht nemen. Die zijn voor hun biggen aangewezen op zeugen en het valt nu eenmaal niet te voorspellen hoeveel biggen een bepaalde zeug zal krijgen. We stellen vast dat de bezetting in de praktijk op jaarbasis gemiddeld 70 percent is. In de industrie is de bezetting uiteraard 100 percent. Als u denkt dat deze gegevens niet juist zijn, raad ik u aan eens een kijkje te nemen bij de Mestbank. Voor gemengde bedrijven is het trouwens nog moeilijker, omdat hun gemiddelde wat lager ligt. Dit alles betekent dus dat met de nutriëntenthalte de gezinsbedrijven de pineut zijn.

Ik weet natuurlijk voor een stuk wat er achter die maatregel steekt. Ik stel immers vast dat de Mestbank en bepaalde van uw kabinetsmedewerkers gewonnen zijn voor grote bedrijven. Laten we zeggen dat we voor het ogenblik tussen de 6 en de 7 miljoen varkens hebben in Vlaanderen, verspreid over twintigduizend bedrijven. Als we die varkens, zoals in Denemarken het geval is, onderbrengen in

Van Looy

bedrijven van 10 tot 15.000 varkens, dan moeten er maar 6 tot 700 bedrijven worden gecontroleerd. Dat is uiteraard makkelijker. Als we zuiver economisch denken moeten we inderdaad die richting op gaan, maar dan moeten we wel een ander systeem uitdenken dan wat er vandaag is.

Als we naar de nutriëntenhalte kijken, dan verwacht men toch een beetje soepelheid voor de gezinsbedrijven, maar ik denk dat hier nog erger zal worden. Het is immers best mogelijk dat men met de bouw- en milieuvergunning in orde is en sinds 1992 perfect een aangifte heeft gedaan, maar morgen moet vaststellen dat men geen nutriëntenhalte heeft en ook niet krijgt.

De procedure voor het toekennen van de nutriëntenhalte, gelukkig al wat bijgestuurd door de Raad van State, is moeilijk. Het systeem lijkt wel uitgevonden om zoveel mogelijk boeren te kunnen pakken. (*Rumoer*)

De boeren die gewoon maar willen boeren en een broertje dood hebben aan papieren zullen er het slachtoffer van worden. De Mestbank heeft na de publicatie van het besluit zes maand tijd om de nutriëntenhalte bekend te maken. Het besluit dateert van 30 maart 2000 en de boeren moeten ten laatste op 30 september 2000 de nutriëntenhalte hebben. Drie vierde van het productiejaar is dan voorbij als men zijn nutriëntenhalte krijgt. En wat met degenen die men vergeet en er dus geen krijgen? Wij hebben zojuist immers vastgesteld dat de administratie nogal wat fouten maakt en hier zouden dus ook wel eens wat fouten kunnen voorkomen. Wat zal er gebeuren met zij die geen brief krijgen?

Het probleem is dat het volgens dit systeem mogelijk is dat men op 30 september, terwijl drie vierde van het productiejaar voorbij is, nog geen nutriëntenhalte heeft gekregen. En ook al is het sterk afgeleid op welke basis men een herberekening kan aanvragen, toch zullen heel wat bedrijven, die zonder nutriëntenhalte of met een fout nutriëntenhalte zitten, om een herberekening vragen op basis van een gemaakte fout. Ze hebben dan een maand de tijd om een herberekening van de nutriëntenhalte aan te vragen. Als ze in die periode niet reageren, dan hebben ze geen nutriëntenhalte. Dit is onherroepelijk, ook al heeft de administratie geblunderd. Daarna heeft de Mestbank zestig dagen de tijd om die herberekening te doen. Maar als de

Mestbank niet reageert in die zestig dagen, is er geen oplossing voorzien voor de boer.

Er staat ook dat men, op basis van de herberekening, in beroep kan gaan. Dan moet er wel een herberekening gemaakt zijn. Indien dat niet gebeurd is, of indien de Mestbank zich niet aan de zestig dagen houdt, is er geen vangnet ingecalculleerd. Het beroep komt vervolgens bij de minister terecht. Die heeft weer zestig dagen om dit te behandelen. Opnieuw is er echter in niets voorzien ingeval de minister niet tijdig antwoordt.

De boer heeft dus geen rechtszekerheid. Stel dat op 30 september de boer zijn nutriëntenhalte moest hebben en die niet gekregen heeft. Als men daar de dertig dagen voor de aanvraag tot herberekening bij optelt, plus de zestig dagen die de Mestbank heeft om te reageren, plus de zestig dagen voor het beroep, dan is het maart volgend jaar. Uiteindelijk ontstaat er een situatie waarbij de boer reeds zijn aangifte voor dat jaar heeft moeten indienen terwijl hij eigenlijk nog steeds geen nutriëntenhalte heeft ontvangen.

Nu is het zo dat, zolang het beroep niet afgehandeld is, de oorspronkelijke nutriëntenhalte blijft gelden. Maar indien de boer toen geen nutriëntenhalte toegewezen kreeg, zal het erop uitdraaien dat hij een flinke heffing moet betalen, ook al is hij perfect in orde met bouwvergunningen, milieuvergunningen enzovoort. Het is dus mogelijk dat de boer omwille van administratieve fouten miljoenen frank moet betalen.

En als ik het geheel nauwkeuriger lees, zie ik nog fouten. Ik vraag me af hoe men de nutriëntenhalte berekent van moederdieren bij slachtkuikens. In het decreet is een tabel opgenomen voor de productieberekening van mest en een tabel voor de berekening van de nutriëntenhalten. In die tabel zijn de ouderdieren en de moederdieren eruit gelicht. Men kan ze dus niet berekenen.

Ik wil nog iets toevoegen aan de discussie over de milieuvergunningen in verband met de mensen die de laatste jaren nog een milieuvergunning gekregen hebben. Als de milieuvergunning afgeleverd is na 1 januari 1996, is het zo dat men dan op die basis een herberekening kan vragen. Dat is correct. Maar in de praktijk is het anders. Het kan best zijn dat de milieuvergunning een maand voor die deadline is afgeleverd, terwijl de bouwvergunning pas enkele maanden later komt, in 1996. Pas dan begint de milieuvergunning te lopen, want ondertussen was ze opgeschort. Men moet zowel bouw- als milieuvergunning hebben alvorens ze beide beginnen

Van Looy

te lopen. Wat telt nu, het ogenblik dat ze van kracht wordt, of het ogenblik van aflevering? Volgens de tekst telt het moment van aflevering. Dit moet aangepast worden.

Wat gebeurt er met de mensen die niet aangifteplichtig zijn, die geen twee hectaren in gebruik hebben en/of geen 300 kilogram fosfaat produceren? Mag iedereen nu 300 kilogram fosfaat produceren zonder nutriëntenhalten te krijgen? Wat gebeurt er met de natuurverenigingen, die meer dan twee hectaren in gebruik hebben en/of meer fosfaat produceren. Krijgen die ook een nutriëntenhalte? Hebben ze daarvoor aangifte gedaan? Resorteren ze onder hetzelfde systeem?

Mijn laatste opmerking betreft de situatie waarbij het beroep bij de minister niet geldt, namelijk als de Mestbank ambtshalve een herberekening doet van de nutriëntenhalte. De Mestbank kan daar ambtshalve een herberekening van maken, bijvoorbeeld omdat een stuk vergunning weggevallen is. Er is echter niet in een beroepsmogelijkheid terzake voorzien.

Ik vraag me dus af hoe men deze knelpunten zal wegwerken? Hoe zal men de boeren rechtszekerheid bieden? Ik verwijs nog naar de beroepen die vorig jaar werden afgehandeld in verband met de kwetsbare gebieden en de natuurwaarden. Boeren die vorig jaar een strengere bemesting opgelegd kregen, konden beroep aantekenen, waarna de natuurwaarde zou worden onderzocht. Deze beroepen zijn naar het schijnt nog altijd niet afgehandeld en zouden nog steeds op uw kabinet liggen.

Minister Vera Dua : Bedoelt u de resultaten van de verificatiecommissie?

De heer Jef Van Looy : Ja.

Minister Vera Dua : Het is niet aan mij om deze te tekenen. Het is niet de minister die dat mededeelt. Bovendien heb ik gehoord dat ze vorige week verstuurd zijn.

De heer Jef Van Looy : Ik wil er enkel op wijzen dat zoiets niet maandenlang kan blijven liggen. Een nulbemesting die een boer vorig jaar heeft gekregen, kan pas rechtgezet worden als die brieven verstuurd zijn.

Mijn vraag is echter hoe men rechtszekerheid zal verschaffen. En waarom zijn die besluiten niet eer-

der aan het parlement meegegeven? Ze waren principieel goedgekeurd en hadden van pas kunnen komen in de discussie die we hebben gevoerd. Een aantal fouten konden worden voorkomen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Van Looy, de essentie van uw interpellatie bestaat erin dat u verwijst naar fouten die eventueel zullen worden gemaakt. Ik ben het ermee eens dat er rechtszekerheid nodig is voor de landbouwers. Eigenlijk overweeg ik zeer ernstig om u als adviseur op mijn kabinet aan te nemen, want ik denk dat u de ideale figuur zou zijn om mij te wijzen op mogelijke doemscenario's. Ik had bij de voorbereiding van mijn antwoord niet verwacht dat u zulke technische vragen zou stellen.

We zijn verplicht te werken onder een strakke tijdsdruk. We moeten zo vlug mogelijk de juridische leemtes opvullen die zouden kunnen ontstaan. Ik heb een lijst mee waarop de stand van zaken van alle besluiten wordt weergegeven, welke procedures doorlopen zijn en welke nog moeten worden doorlopen. Het komt erop neer dat er al twee besluiten gepubliceerd zijn in het Staatsblad.

Intussen werden er reeds vier besluiten door de regering goedgekeurd. Waarschijnlijk zullen er volgende week nog twee bijkomen. De besluiten over de bodembalans en de bedrijfsbalans zijn nog in de maak en zullen zo vlug mogelijk worden bekrachtigd, nadat alle adviesprocedures zijn doorlopen.

Eenmaal de beslissing om MAP-2 in werking te laten treden was genomen, stond men voor een complexe situatie. Problemen worden wel telkens uitgebreid in de stuurgroep besproken. Daarin hebben zeer bekwame personen zitting. Er wordt zeker met de technische opmerkingen rekening gehouden. Principiële opmerkingen vergen natuurlijk een politieke beslissing. Maar op dat punt hak ikzelf de knoop door. De meeste technische bezwaren worden door de stuurgroep degelijk opgevangen. De meeste besluiten houden rekening met de technische aanpassingen en besprekingen in de stuurgroep.

Wat de nutriëntenhalte betreft waarover uw eerste vraag handelde, deze norm gaat in vanaf 1 januari 2000. U staat blijkbaar verstoeld. De wijze waarop dit wordt berekend, is sinds midden vorig jaar gekend. De berekeningswijze, de mogelijke uitzonderingen en de voorwaarde om een nutriëntenhalte te verkrijgen zijn opgenomen in het decreet van 11 mei 1999. Dit verscheen in augustus 1999 in het

Dua

Staatsblad. De enige wijziging die nu in het MAP-2bis is aangebracht betreft de inwerkingtreding van het decreet op 1 januari 2000.

We moeten wel een periode overbruggen en dit zal de nodige problemen meebrengen. Het begrip nutriënthalte is reeds geruime tijd een gekende factor. De betrokkenen schijnen zeer goed te weten wat dit betekent, op welke manier dit wordt berekend en de mogelijkheden waarover de individuele landbouwer beschikt om beroep aan te tekenen of betwistingen te melden. Het is in feite een simpel begrip dat wordt vastgesteld op basis van de maximale mestaangifte in drie referentiejaar. Er zullen natuurlijk wel een aantal landbouwers verzet aantekenen op basis van de voorziene criteria. Er werd voorzien in een personeelsuitbreiding om dit administratieve kluwen waarin we eventueel kunnen terecht komen, op te vangen.

Het voordeel bestaat erin dat eens de nutriënthalte vaststaat, dit zo blijft. Gelukkig kan dit niet elk jaar veranderd worden. U haalt het voorbeeld aan van landbouwers die geen brief of aanmaning zouden hebben ontvangen. Voor zover ik weet, staat iedereen in de computer geregistreerd en kan daar niet veel fout lopen. Iedereen wordt per aangetekend schrijven hiervan op de hoogte gebracht.

De heer Jef Van Looy : Er zou wel degelijk heel wat fout zijn gegaan. Bij de jaarlijkse aangifte worden ook telkens fouten gemaakt

Minister Vera Dua : Gezien in een forse personeelsuitbreiding werd voorzien, zullen deze fouten tot het minimum worden herleid. Als er daadwerkelijk anomalieën optreden ten nadele van een landbouwer, zal steeds naar een menselijke oplossing gezocht worden. Ik wil u deze garantie zeker meegeven.

De behandelingstermijnen zijn zeer zeker erg krap. Het is de bedoeling de landbouwers zo snel mogelijk duidelijkheid te verschaffen. De berekening van de nutriënthalte was theoretisch voor landbouwers reeds mogelijk vanaf 20 augustus 1999. De termijnen zijn vooral krap voor de administratie. U zei dat ze nadelig waren voor landbouwers die op zeer korte termijn hun dossier moeten indienen terwijl de Mestbank zeer veel tijd krijgt. De landbouwer heeft een maand de tijd om één dossier voor te bereiden. De administratie daarentegen heeft zes maanden de tijd om 43.000 dossiers te behandelen. Nadien hebben ze nog twee maanden de tijd om bezwaren grondig te onderzoeken. Om ie-

deren, zowel administratie als landbouw, de kans te geven om kwaliteitswerk af te leveren, werd gekozen voor een gespreide verzending van de bekendmaking. De eerste serie brieven worden nu zo snel mogelijk verzonden. Voor het begin van de zomerperiode zou het grootste gedeelte van de landbouwers van hun respectievelijke nutriënthalte op de hoogte zijn gebracht. De organisaties die de landbouwers hierbij terzijde staan, waaronder de Boerenbond, hebben eveneens gevraagd om de bekendmaking te spreiden.

De Mestbank, die de opdracht moet uitvoeren, heeft zich ertoe geëngageerd om de ingeschreven termijn te respecteren. Daar weet men dat de betrokken landbouwers zo snel mogelijk moeten worden geïnformeerd over de hen toegewezen nutriënthalte. Men zal alle middelen inzetten om deze doelstellingen te bereiken. De Vlaamse regering heeft in haar begroting gezorgd voor extra ondersteuning van de Mestbank zodat zij deze taak alsook haar controletaak naar behoren kan vervullen. Er werd in een extra budget van tachtig miljoen frank voorzien.

Wat de procedure aangaat, werd maximaal gestreefd naar klantvriendelijkheid. Ook het advies van de Raad van State werd maximaal opgevolgd.

U had een vraag over de harmonisering tussen het decreet en de besluiten in verband met de verhoogde bemesting. Het besluit waarnaar wordt verwezen is een uitvoeringsbesluit van het decreet zoals van toepassing voor de inwerkingtreding van MAP-2. Dit besluit was noodzakelijk om de landbouwers toe te laten een aanvraag in te dienen voor de combinatieteelt gras/maïs voor het jaar 2000. Dat besluit werd nog niet gepubliceerd, maar het dossier zal binnenkort volledig worden afgehandeld.

In het gewijzigd decreet MAP-2 is geen directe verwijzing meer te bespeuren naar de rundveebedrijven. Maar volgens artikel 14, paragraaf 5, tweede alinea bepaalt de Vlaamse regering onder welke omstandigheden zij de verhoging toestaat. Dit besluit werd goedgekeurd op 4 februari 2000 en gepubliceerd op 30 maart 2000. Intussen heeft de Vlaamse regering op 31 maart 2000 het besluit betreffende de uitvoering van de verhoogde bemesting in het kader van MAP-2 goedgekeurd. De toepassing van de verhoogde bemesting wordt niet langer beperkt tot rundveebedrijven, maar wordt mogelijk voor alle bedrijven alsook voor andere teelten dan gras en maïs, met name gras gevolgd door alle teelten die niet behoren tot de groep ge-

Dua

wassen met lage stikstofbehoefte, in combinatie met groenten die niet behoren tot de groep gewassen met lage stikstofbehoefte en de teelt van graszoden.

De problematiek van de nutriëntenhalte en de slachtkuiken-ouderdieren wordt opgevangen door artikel 33bis, paragraaf 6 van het Meststoffendecreet. Er is dus een maximale afstemming van het decreet op het besluit.

Als er met de aangiften die voor 15 maart bij de Mestbank moesten gebeuren werkelijk een probleem is van data, zullen we hiervoor in een uitzondering voorzien. Ik zal dit melden aan de Mestbank en daar navraag doen. De niet-aangifteplichtigen blijven dit ook, net zoals in het verleden. Zodra zij wel aangifteplichtig worden, is volledig de procedure van toepassing zoals bepaald in het mestdecreet. Ik zie hier geen probleem.

Er is vroeger discussie gevoerd met de natuurverenigingen. Destijds werd beslist hierover niets op te nemen in MAP-2, maar wel in de wijzigingen en vereenvoudigingen die later worden doorgevoerd. Op dit moment blijft de situatie zoals ze voorheen gold.

De heer Jef Van Looy : Dit betekent dus dat ze op basis van de aangifte van de vorige jaren een nutriëntenhalte krijgen toegewezen.

Minister Vera Dua : Ja.

De heer Jef Van Looy : Als ze meer dan twee hectaren in gebruik hebben of meer dan 300 kilogram fosfaat produceren.

Minister Vera Dua : De klassieke bepalingen van de wet zijn op hen van toepassing. Ik heb hiermee alle vragen beantwoord. Ik stel voor dat de heer Van Looy de technische aanmerkingen schriftelijk doorgeeft zodat via de Mestbank een gedetailleerd antwoord kan worden verstrekt.

De heer Jef Van Looy : Ik zal meteen een schriftelijke vraag stellen. Er zal later nog discussie over worden gevoerd, zeker wat de vergunning na 1 januari 1996 betreft. Het gaat hier namelijk over het feit of een bedrijf al dan niet overeind blijft. De landbouwers hebben geen rechtszekerheid over de nutriëntenhalte. Als de administratie blijft steken, kan de landbouwer geen enkele kant meer op.

Minister Vera Dua : Wat verwacht u dan van mij ? Men heeft me verzekerd dat het zal lukken.

De heer Jef Van Looy : Wat als er dossiers blijven liggen ? Dit gebeurt toch overal. Als men in beroep gaat en de minister reageert niet, is de vergunning toegekend. Dat is de meest voorkomende procedure.

Minister Vera Dua : Als zou blijken dat de administratie komt vast te zitten – ik sluit dit niet volledig uit – mag de landbouw daar zeker niet de dupe van zijn. Landbouwers hebben tweemaal de mogelijkheid om in beroep te gaan. Dit mag niet vergeten worden.

De heer Jef Van Looy : Als de administratie een fout begaat, mag de landbouwer er de dupe niet van worden. Dit is mijn hoofdbekommernis. Hoe kan dit juridisch worden vastgelegd ?

Bovendien zullen een heel aantal boeren pas op het einde van het jaar hun nutriënthalte kennen met terugwerkende kracht vanaf 1 januari.

Minister Vera Dua : U onderschat systematisch de knowhow bij de landbouwers zelf. Ze weten zeer goed waar zij staan. Ze hebben hun mestaangifte en weten welke nutriëntenhalte ze zullen krijgen. Het probleem bestaat enkel bij degenen die met uitzonderlijke omstandigheden te maken krijgen. Voor hen zullen we een oplossing zoeken.

De heer Jef Van Looy : Ik heb nog een opmerking in verband met de gras/maïs-combinatie. Voor het jaar 2000 geldt nog het oude systeem, alhoewel het nieuwe MAP op 1 januari 2000 is ingegaan. Het nieuwe systeem zou het volgend jaar pas in werking treden. Ik begrijp dit niet.

Minister Vera Dua : Het eerste besluit was nodig om de landbouwers toe te laten een aanvraag voor de teeltcombinatie gras-maïs in het jaar 2000 in te dienen. Ondertussen is in een nieuw besluit de verhoogde bemesting niet langer beperkt tot rundveebedrijven. Dat is nu mogelijk voor alle bedrijven en voor andere teeltcombinaties.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Van Looy werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Voorzitter

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanwerving van een duurzaamheidsambtenaar door middel van de gemeentelijke milieuconvenants

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de aanwerving van een duurzaamheidsambtenaar door middel van de gemeentelijke milieuconvenants.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, in het nieuwe milieuconvenant 2000-2001 zijn verscheidene nieuwe opties verwerkt. Het naleven van elk van die opties leidt tot subsidiëring. Het doel van optie 7 is de implementatie van het gemeentelijk duurzaam beleid. Tot de instrumenten daartoe behoren de actieplannen en de aanwerving van een gemeentelijke duurzaamheidsambtenaar. Deze ambtenaar moet niet over bepaalde kwalificaties beschikken. Hij zal vooral moeten sensibiliseren, coördineren, overleggen en informeren.

De gemeentebesturen blijven echter nog met prangende vragen zitten over de aanwerving van de gemeentelijke duurzaamheidsambtenaren. Ik wil u daarover verduidelijking vragen. De duurtijd van het contract van de gemeentelijke duurzaamheidsambtenaar bedraagt twee jaren. Maar optie 7 kan voor een aantal gemeenten pas in september 2000 in werking treden. Zal in dat geval die ambtenaar slechts voor een periode van een jaar en vier maanden worden tewerkgesteld ? Of bedraagt de duurtijd van het contract hoe dan ook twee jaren ? Wat gebeurt er met de gemeentelijke duurzaamheidsambtenaren als het gemeentelijk milieuconvenant 2000-2001 is afgelopen ? Zal een regeling in het volgende milieuconvenant worden opgenomen ?

Optie 7 is erg interessant voor de gemeenten. Via actieplannen zullen gemeenten een beter milieubeleid kunnen voeren. Vele gemeenten zullen dus een

duurzaamheidsambtenaar aanwerven. Hebt u genoeg middelen in de begroting opgenomen om een massale aanwerving van duurzaamheidsambtenaren te betalen ? En dan heb ik nog een vraag over de taken van de duurzaamheidsambtenaren. Die ambtenaren moeten ook inventariseren. Ik ben geen tegenstander van inventarisatie. Maar lopen we zo niet het risico dat de functie al te veel een administratieve functie wordt, in plaats van een uitvoerende ?

De voorzitter : De heer De Roo heeft het woord.

De heer Johan De Roo : Hoe zit het met de verhouding tussen milieu-ambtenaar en duurzaamheidsambtenaar ? Moeten die functies door twee verschillende ambtenaren worden uitgeoefend, of kunnen die taken aan één ambtenaar worden toevertrouwd ?

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : De gemeenten moeten optie 7 voor 1 mei 2000, of, als het over volgend jaar gaat, voor 1 mei 2001 ondertekenen. Nadat de minister haar handtekening heeft geplaatst, kunnen de gemeenten de optie uitvoeren en de duurzaamheidsambtenaren aanwerven. In theorie mag men voor 1 mei aanwerven. In de praktijk zal dat later gebeuren, en ik kan me wel indenken dat deze zaak pas in september helemaal rond zal zijn. De gemeenten kunnen wel in het kader van het convenant op een vlotte manier contractuelen voor een bepaalde duur aanwerven. Er moeten geen lange procedures worden gerespecteerd, en evenmin moet de personeelsformatie worden aangepast. Dankzij de subsidiëring zal dat geen financiële problemen opleveren.

Aan de heer De Roo wil ik zeggen dat de gemeentelijke duurzaamheidsambtenaar een nieuw personeelslid moet zijn. De duurzaamheidsambtenaar moet worden aangeworven nadat de optie is onderschreven, en de subsidies zijn in de eerste plaats voor zijn of haar aanwerving bedoeld. De gemeentelijke duurzaamheidsambtenaar heeft een specifieke taak, die verschilt van deze van de milieu-ambtenaar. Hij heeft een sterk sensibiliserende en coördinerende functie. Specifieke kwalificaties zoals diplomavereisten zijn doelbewust niet opgenomen in het convenant. We zijn er immers van overtuigd dat de gemeenten over de nodige autonomie moeten beschikken. En we weten dat mensen met verschillende opleidingen in aanmerking komen om de taak goed uit te voeren. Er wordt wel verwacht dat hij of zij minstens deskundige van niveau B is.

Dua

De aanwerving gebeurt bij voorkeur op gemeentelijk niveau ; op een ander – lager of hoger – niveau moet dat erg goed worden gemotiveerd. De 138 Vlaamse gemeenten met minder dan 12.000 inwoners moeten minstens een halftijds contract aanbieden, en de 156 Vlaamse gemeenten met 12.000 tot 40.000 inwoners moeten een voltijds contract aanbieden. De veertien gemeenten met meer dan 40.000 inwoners moeten minimaal twee voltijdse duurzaamheidsambtenaren, waarvan minimaal één A-deskundige, aanwerven. Als alle mogelijkheden worden benut, zal men het equivalent van 253 voltijdse duurzaamheidsambtenaren aanwerven.

Om diverse redenen koos men er vorig jaar voor om het milieuconvenant 1997-1999 met twee jaren te verlengen, met dien verstande dat er een klemtoon op meer duurzaamheid is gelegd. We hebben het daar in de commissie uitgebreid over gehad. De verlenging met twee jaren zal ons toestaan om vanaf 2002 een nieuw initiatief te nemen. We zullen dan de duurtijd van het convenant afstemmen op de duurtijd van de gemeentelijke zittingsperiode. Een nieuwe convenant zou eventueel zes jaren geldig blijven. Het daaropvolgende convenant zou dan één jaar na de bestuurlijke vernieuwing van kracht worden, zodat men de tijd krijgt om zich daarop voor te bereiden.

Het is niet duidelijk of er in 2002 een nieuwe convenant komt. In de loop van dit jaar zullen we zeven jaren praktijk grondig evalueren met het oog op de doelstelling : het lokale milieubeleid sturen en inspireren. Op basis van de evaluatie zullen er opties voor de toekomst worden genomen. Het kan een nieuwe convenant worden, of iets anders. Maar als het een nieuwe convenant wordt, dan zal de procedure sowieso lichter worden. En het thema van duurzaam lokaal beleid zal nog meer dan vandaag in de kijker worden gesteld.

Voor de financiering van de periode 2000-2001 is er elk jaar 600 miljoen frank ingeschreven. Dat is niet niks. We hanteren het principe dat diegene die het eerst een aanvraag indient, ook het eerst wordt bediend. Hoe langer men wacht met de ondertekening, hoe groter de kans is dat het totale bedrag al is toegekend. Dat was in het verleden ook zo. Maar dat heeft nooit tot gevolg gehad dat een groot aantal gemeenten hun doelstellingen niet hebben gehaald. Bij de opmaak van de begroting hebben we een bedrag van 1,2 miljard frank ingeschreven, en dat zal wellicht volstaan.

De optie duurzaam gemeentelijk beleid moet worden geconcretiseerd in actieplannen ter voorko-

ming van huishoudelijke afvalstoffen, voor het duurzaam gebruik van water, voor het gebruik van duurzame grondstoffen, voor het verminderd gebruik van bestrijdingsmiddelen en voor zuinig energiegebruik. In de loop van het eerste jaar van de ondertekening van optie 7 ligt de klemtoon op de opmaak van de actieplannen en op een begin van uitvoering ervan. Die actieplannen hebben drie luiken. Wat doet de gemeente zelf voor duurzaamheid – om haar voorbeeldfunctie waar te maken ? Welke acties worden ondernomen ten aanzien van doelgroepen zoals scholen, handelaars, verenigingen en de bevolking in het algemeen ? Welke acties worden zowel binnen als buiten de gemeente ondernomen om te sensibiliseren, bewust te maken en te overleggen ? Aminal en OVAM brengen advies uit over deze actieplannen.

Het tweede jaar ligt de nadruk op de uitvoering van de actieplannen. Kort voor de implementatie van die actieplannen wordt de duurzaamheidsambtenaar aangeworven. Deze persoon moet zich niet met een papierwinkel bezighouden. Hij heeft een actieve taak te vervullen : sensibiliseren van en coördineren tussen verschillende diensten en doelgroepen. Hij staat echt op het terrein. Volgens ons moet hij zich dus vooral bezighouden met de uitvoering van de plannen. Hij moet de lokale gemeenschap echt impulsen geven om een duurzaam beleid waar te maken. We hebben bijgevolg geen diplomavereisten willen opleggen ; de gemeenten moeten de vrijheid krijgen om de juiste persoon voor deze functie aan te duiden.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Hebben de contracten een duurtijd van twee jaren, of lopen ze tot eind 2001 ?

Minister Vera Dua : De gemeente onderschrijft de optie, later kan ze een verlenging aanvragen en bekomen. We gaan ervan uit dat het om een periode van twee jaren gaat. Wat er nadien ook gebeurt, we rekenen erop dat dit project wordt voortgezet. In dat verband spreekt de administratie van het convenant van de derde generatie.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Het is een groot verschil of de gemeenten die duurzaamheidsambtenaar anderhalf of twee jaren moeten aanwerven. Gemeenten die zijn ingeschreven sinds 1 januari 2000 krijgen hetzelfde bedrag als gemeenten die op 1 mei 2000 inschrijven. Maar de evaluatieperiode is voor die laatste korter : ze moeten in een tijdspanne van anderhalf jaar bewijzen wat ze

Van den Eynde

hebben verwezenlijkt inzake duurzame ontwikkeling.

De heer Jef Van Looy : Op 30 september 2000 moeten de gemeenten hun plannen én wat al is bewerkstelligd, indienen. De periode is te kort om dat te doen. De gemeenten hebben pas in maart 2000 verduidelijkingen bij het convenant gekregen. Diegenen die op basis van die verduidelijkingen een beslissing nemen, zijn dus benadeeld.

Minister Vera Dua : Ik zal het tijdschema nog eens bekijken.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Hoe kan het dat men pas in september aanwerft, en al diezelfde maand de plannen moet voorleggen ?

Minister Vera Dua : Die duurzaamheidsambtenaar heeft vooral tot taak die plannen uit te voeren. Ik veronderstel dat in de gemeenten toch wel de knowhow voorhanden is om die plannen op te maken. Men moet beide elementen niet met mekaar verwarren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bruno Tobbac tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van de milieubeleidsvereenkomst afgedankte voertuigen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Tobbac tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de uitvoering van de milieubeleidsvereenkomst afgedankte voertuigen.

De heer Tobbac heeft het woord.

De heer Bruno Tobbac : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, op 19 januari 1999 is de milieubeleidsvereenkomst over afgedankte voertuigen afgesloten tussen de Vlaamse overheid en de automobielsector. De overeenkomst heeft betrekking op personenwagens en kleine bestelwagens. Het is de bedoeling om afgedankte wagens in te leveren bij erkende verwerkers van autowrakken. Verder wil de Vlaamse overheid met specifieke maatregelen de recyclage van auto-onderdelen aanmoedigen.

De milieubeleidsvereenkomst werd enthousiast onthaald in het Vlaams Parlement. Ik heb hier een tekst van een resolutie met een aantal bijkomende vragen die in grote lijnen toch de geest van de milieubeleidsvereenkomst onderschrijft en werd ondertekend door alle partijen, de heer Malcorps inbegrepen. De overeenkomst voorziet in een aantal inspanningen van overheidswege en van de betrokken sectoren. Er wordt ook uitdrukkelijk in gezegd dat de sectoren na een jaar verslag over hun resultaten moeten uitbrengen bij de OVAM.

De bedoeling was dat de sectoren een eigen organisme zouden oprichten, zelf gefinancierd, dat het hele systeem in goede banen zou leiden. De Vlaamse overheid zou als tegenprestatie een aantal mogelijkheden en een wettelijk systeem creëren om ophalers en aanvaarders van autowrakken te erkennen. De vraag is dus of dit allemaal is gebeurd, wat er nog van moet gebeuren en of er al resultaten zijn. Met andere woorden : stijgt het percentage van ingeleverde en verwerkte wagens zoals ingecalculeerd in de bedoelingen van de milieubeleidsvereenkomst.

Hoe staat het bovendien met de uitdrukkelijke vraag van het parlement om te komen tot een stortverbod of het volledig afbouwen van stort- en shredderafval ? Kortom, wat is de evaluatie van een jaar werking van de milieubeleidsvereenkomst ?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : Ik denk dat we tijdens de vorige legislatuur in de Commissie voor Leefmilieu deze problematiek uitvoerig hebben behandeld. Die milieubeleidsvereenkomst is natuurlijk een grote stap voorwaarts. Daarvoor was er immers niets en nu is er een systeem op poten gezet om afgedankte voertuigen zo milieuvriendelijk mogelijk te verwerken. Het is bovendien een ideaal middel om werkgelegenheid te creëren voor mensen die niet zo hooggeschoold zijn en voor langdurig werklozen. Door hen in te schakelen in het ontmantelen van voertuigen wordt een soort van sociale werkplaats in het leven geroepen. Dit is een belangrijke vaststelling, want in de resolutie die we goedkeurden, stond niet alleen dat we een aantal ecologische doelstellingen moesten halen, maar ook een aantal sociale.

Op 13 april 2000 of misschien iets later komt er trouwens een rapport over die doelstellingen. Ondertussen is er op Europees niveau een richtlijn goedgekeurd over afgedankte voertuigen die, door de positieve bemoeienissen van het Europees Parlement, in de goede richting is geëvolueerd. Dat is

Malcorps

toch een belangrijk nieuw baken waarmee we rekening moeten houden. Ik verwijs bovendien naar de studiedag in september 1999 over arbeid en milieu. Daar heeft men nog eens herinnerd aan de vroegere kritiek van de MINA-raad en geopperd dat de doelstellingen moeten worden afgestemd op de ons omringende landen. Ik heb ook het verslag over autorecyclage in Nederland bij. Daar haalt men nu al 85 percent, een percentage dat wij pas tegen 2005 moeten halen. Wij zijn dus niet erg ambitieus.

De storthellingen op shredderafval vind ik ook zeer belangrijk. Vanuit de milieubeweging heeft men trouwens nog eens duidelijk de vinger op de wonde gelegd. Zolang men shredderafval tegen braderieprijzen stort, zitten we met een enorme hypothekering van de sector, zowel wat betreft het halen van milieudoelstellingen als wat betreft het creëren van zinvol werk. Er moet dus zo snel mogelijk een eind worden gemaakt aan dat systeem.

Ten slotte wil ik nog iets aanhalen dat men ook op de zojuist vermelde studiedag aanhaalde. Er verdwijnen heel wat autowrakken naar het buitenland en vooral naar Afrika en Zuid-Oost-Azië. Ook hiervoor moet in overleg met de federale overheid een oplossing worden gezocht. Men kan bijvoorbeeld een statiegeldsysteem hanteren.

Ik hoop dat er zo snel mogelijk een uitgebreid rapport over de ecologische en sociale effecten komt en dat we dan in overleg met de sector een aantal criteria scherp stellen.

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Uit een kritische analyse van de milieubeleidsvereenkomst voor de autosloopcentra blijkt dat de overeenkomst niet altijd voldoet aan de vereisten voor een goed afvalbeleid. In dit verband zou ik de minister een aantal opmerkingen en vragen willen voorleggen.

De erkenningsvoorwaarden voor de centra zijn zeer streng en niet op maat van de KMO's gemaakt. De vereiste investeringen vormen een grote hinderpaal voor potentiële nieuwkomers in de sector. Is de minister akkoord met deze stelling ?

Bepaalde autoconstructeurs zouden nu reeds afspraken maken met grote demonteurs op voorwaarde dat hergebruik wordt vermeden. Heeft de minister hier weet van ? Heeft ze in dat verband reeds contact opgenomen met de federale minister voor Economische Zaken, bevoegd voor het mede-

dingingsprobleem en wat zijn de resultaten van die consultatie ? Indien zij nog geen contact gehad heeft met haar federale collega is mijn vraag of ze overweegt de problematiek te onderzoeken.

In vergelijking met Nederland wordt hergebruik van auto-onderdelen niet echt gestimuleerd. Verbranding met energierecuperatie zou volstaan. Klopt deze stelling ? Indien ja : hoe is dit te verantwoorden ?

Waarom geldt de aanvaardingsplicht niet als er geen aankoop is ?

Waarom moet een voertuig enkel gratis worden teruggenomen als het volledig is ?

Wat is de opinie van de minister over een beperkte taks bij aankoop om de hoogwaardige terugwinning te financieren ?

De milieubeleidsvereenkomst is van kracht sinds 1 juli 1999. Op 1 april 2000 moest er een evaluatie volgen. Ondertussen blijkt echter dat er nog geen erkende centra voor sloopwerkzaamheden zijn. Hoe vallen deze zaken met elkaar te rijmen ?

Als je bij de OVAM om informatie vraagt, blijken er maar twee ambtenaren iets van te weten. Die zijn er echter meestal niet, ook als men herhaaldelijk probeert. Ik vraag me dus af hoe mensen die informatie moeten hebben bij de administratie terecht kunnen. Ik heb zelf ondervonden hoe moeilijk het is.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik zal eerst even op de laatste vraag antwoorden. Ik heb zelf ondervonden dat de OVAM zeer goed en punctueel werkt. De heer Bex heeft waarschijnlijk pech gehad. Ik weet dat er ook een communicatieambtenaar werkt en misschien is het beter die te contacteren. Hij verzorgt immers ook de contacten met de buitenwereld.

Ik zal nu antwoorden op de concrete vragen. Ik wil er nog aan herinneren dat het om een milieubeleidsvereenkomst of MBO uit de vorige legislatuur gaat waar we in het parlement al zeer veel discussie over hebben gehad. De MBO tussen het Vlaams Gewest en de betrokken federaties met betrekking tot de invulling van de aanvaardingsplicht van voertuigwrakken is ondertekend op 13 april 1999, en is in werking getreden op 1 juli 1999. Het is de bedoeling dat de Vlaamse regering in het najaar van 2000 verslag uitbrengt aan het Vlaams Parlement. Een algemene opmerking die hier kan worden gemaakt is dat, onafgezien van de door u

Dua

aangehaalde resolutie, overeenkomstig het decreet MBO de partijen jaarlijks verslag moeten uitbrengen over de uitvoering van de MBO. Tot op heden stelt zich het probleem dat de Vlaamse regering nog geen vorm en voorwaarden heeft vastgelegd voor de wijze waarop dit moet gebeuren. Het nodige initiatief zal worden genomen. Dit neemt niet weg dat ik nu reeds informatie kan geven over de huidige stand van zaken met betrekking tot de engagementen die zowel door het Gewest als door de sectoren zijn aangegaan of in de nabije toekomst zullen worden aangegaan.

Febelauto is opgericht door de betrokken federaties in samenwerking met de 3 gewesten ter uitvoering van de bepalingen van deze MBO. De gewesten zetelen daarin als waarnemers. Febelauto zette de afgelopen maanden een geregistreerd netwerk van ontmantelingsbedrijven op en ontwikkelde eveneens een communicatie- en controlesysteem voor het registreren en bewijzen van de milieudoelstellingen om zo te kunnen voldoen aan de wettelijke verplichtingen inzake de aanvaardingsplicht, die in voege trad op 1 juli 1999. Reeds 58 kandidaturen voor certificering zijn ontvangen. Ook de accreditatie van het certificeringorganisme door Beltest is voorbereid. Het belangrijkste dat op korte termijn door de gewesten moet worden gerealiseerd is de erkenningsregeling voor centra die instaan voor de verwerking en vernietiging van afgedankte voertuigen. Dergelijke centra vormen het sluitstuk voor het beheer van de volledige verwerkingsketen. Het voorstel van aanpassing van VLAREA in die zin is in samenwerking met de betrokken federaties in 1999 opgemaakt.

De procedure tot goedkeuring is ingezet op 13 december 1999 met de vraag om advies aan de inspectie Financiën. Na een initieel voorlopig voorbehoud is door middel van een bijkomende argumentatie op 9 februari 2000 een positief advies gekomen. Na het akkoord van begroting is op 24 maart 2000 het voorstel principieel goedgekeurd en heden is advies aangevraagd tot spoedbehandeling bij de Raad van State. De uitgebreide adviesprocedure die moet worden gevolgd, wordt zonder dralen doorlopen maar geeft voor de betrokken sectoren de indruk van eindeloze vertraging.

In een recent schrijven geeft Febelauto aan genoodzaakt te zijn haar activiteiten stil te leggen, aangezien ze niet verder kunnen werken zonder het voorziene wettelijk kader. Het moeizaam bekomen vrijwillige akkoord tussen de 12 betrokken federaties en de gewesten staat dus onder druk.

Het is van bijzonder belang dat de Raad van State instemt met de spoedbehandeling. Ik zal bovendien nog eens aandringen bij de verantwoordelijke ministers van de andere 2 gewesten om een gelijkaardige regeling te treffen. Een zowel naar tijd als naar inhoud niet op elkaar afgestemde invoering van deze regelgeving in de drie gewesten zou immers leiden tot concurrentievervalsing.

Ik wil voorstellen om in het najaar, als die procedure is afgewerkt, te zien hoe de zaken lopen en om hierover een uitgebreid verslag over te maken aan het parlement. Daarin zit dan ook die hele discussie over de storthelling op shredderafval omdat wij weten dat die te laag is. Het ligt zeker in onze bedoelingen daar verandering in te brengen.

Nu mijn antwoord op de vraag van de heer Bex.

Om een maximaal respect voor het leefmilieu te bekomen, werden een aantal erkenningsvoorwaarden opgelegd aan de verwerkers van autowrakken, wat in deze sector zeker nodig was. De erkenningsvoorwaarden als centrum kunnen worden ondergebracht in een aantal luiken die elk te maken hebben met een specifieke opdracht.

De eerste is de milieuhygiënische verwerking van de wrakken. Het centrum moet, alvorens enige andere bewerking uit te voeren, het voertuig ontdoen van al zijn schadelijke componenten – depollutie – en dient tijdens zijn werkzaamheden het leefmilieu te vrijwaren. Dit zijn voorwaarden die voor elke vergunde inrichting voor de verwerking van autowrakken van toepassing zijn. Een vergunning is een voorwaarde voor erkenning. Voor KMO's die zonder vergunning werken, is dit een grote hinderpaal aangezien het vooropgezette systeem van erkende centra, automatisch zal zorgen voor de eliminatie van inrichtingen zonder vergunning. Enkel erkende centra kunnen de certificaten van vernietiging afleveren die nodig zijn voor het uitschrijven van een voertuig.

De tweede is de vernietiging van een voertuig. Eens een voertuig in een erkend centrum is aangekomen, kan het nooit meer op de markt worden gebracht. Gezien de fraude in de sector met de chassisnummers, is gekozen om zowel administratief – uitschrijving uit DIV – als fysiek over te gaan tot totale vernietiging. Om de kosten voor de centra te drukken, wordt aanvaard dat men beroep doet op een mobiele pers.

Ten slotte is er nog het luik van de registratie en de milieudoelstellingen. In het kader van de aanvaardingsplicht is voorzien dat de verantwoordelijken

Dua

milieudoelstellingen moeten halen. Voor een goede controleerbare registratie, is het nodig dat deze centra hun binnen- en buitengaande stromen kunnen registreren.

Deze erkenningsvoorwaarden lijken misschien streng, maar ze zijn nodig voor deze sector.

Met betrekking tot uw tweede vraag : ook wij zijn op de hoogte van de geruchten dat autoconstructeurs afspraken maken met grote demonteurs. Het systeem van aanvaardingsplichten, waarbij de producenten-invoerders, zelf mogen invullen hoe zij de milieudoelstellingen bereiken, zou dit inderdaad in de hand kunnen werken. Ze zijn immers gebaat bij een korte levensduur van hun producten. Aanwijzingen zijn er vooralsnog niet. Dit zou kunnen blijken wanneer de erkende centra van start gaan. Mochten dergelijke praktijken zich voordoen, dan gaat dit in tegen zowel het leefmilieu als de mededinging, en zal ik mijn verantwoordelijkheid nemen en de federale minister van Economische Zaken op de zijne wijzen.

Wat betreft het hergebruik van onderdelen, kan ik het volgende zeggen. Volgens onze inzichten werkt het systeem in Nederland geenszins beter. Het Nederlandse systeem verschilt van het Vlaamse in die zin dat bij elke verkoop van een nieuwe wagen, er een bijdrage wordt gestort in een fonds. Vanuit dit fonds worden bijdragen betaald per kilogram gedemonteerd materiaal die richting recyclage gaat.

In de huidige MBO wordt ruimte gelaten voor verbranding met energierecuperatie. Deze bedraagt 5 percent van de totale 85 percent nuttige toepassing en hergebruik in 2005, en 10 percent van de 95 percent in 2015. Hierover zijn vele opmerkingen gemaakt.

Uw vierde vraag betrof de aanvaardingsplicht die niet geldt als er geen aankoop is. Vanaf 1 juli 1999 geldt de aanvaardingsplicht bij aankoop van een nieuw voertuig. De terugnameplicht zonder aanschaffing van een vervangend voertuig gaat in voege op 1 juli 2004. Deze keuze – al was er niet veel keuze – is gemaakt als overgangsmaatregel opdat de sector in de nodige financiële middelen zou kunnen voorzien.

Ten vijfde kan het gratis terugnemen van volledige voertuigen als volgt gemotiveerd worden. De sector heeft zich na jaren onderhandelingen akkoord verklaard om de verantwoordelijkheid te dragen over de afgedankte voertuigen. Elk afgedankt voertuig waarvan de marktwaarde negatief zou zijn

omwille van de totale kost voor verwerking, bevat steeds een aantal onderdelen of materialen die op zichzelf een positieve waarde hebben en kunnen worden gevaloriseerd. De verantwoordelijkheid is er voor het voertuig in zijn geheel, wat impliceert dat zij niet enkel hoeven in te staan voor de kosten van de afgedankte voertuigen, maar eveneens kunnen genieten van de voordelen van de verkoop van bepaalde onderdelen. De aanvaardingsplicht blijft, zij het dat een prijs mag worden gevraagd, in verhouding tot de waarde van de onderdelen.

In verband met uw zesde vraag over de taks, is er in de milieubeleidsovereenkomst voor gekozen om, om de milieudoelstellingen te halen, de vrije markt te laten spelen. Indien zou blijken dat dit leidt tot een deficit, stipuleert de overeenkomst dat het beheersorganisme voorstellen van financiering formuleert, ten laatste na drie jaar werking. Men heeft zich daarover dus nu niet uitgesproken, maar binnen drie jaar moet er sowieso een evaluatie worden gemaakt. De door u gesuggereerde optie van de beperkte taks bij aankoop maakt deel uit van de overeenkomst.

Ten slotte denk ik dat uw zevende vraag reeds is beantwoord naar aanleiding van de vraag van de heer Tobback.

De voorzitter : De heer Tobback heeft het woord.

De heer Bruno Tobback : Ik dank de minister voor haar antwoord, dat bovendien door de toevoeging van de vragen van de heer Bex een beetje uitgebreider is geworden. Men kan zich weliswaar vragen stellen bij een aantal doelstellingen in deze MBO, toch is het een belangrijke stap en we moeten ervoor zorgen dat ze uitgevoerd wordt. De sector zelf was oorspronkelijk zeer terughoudend. We merken dat ook aan wat er aan concrete engagementen in de MBO terug te vinden is.

We moeten vaststellen dat de sector een aantal inspanningen heeft geleverd, zij het dikwijls met moeite en tegenwerking. Het zou bijzonder jammer zijn als een achterblijvende Vlaamse overheid de niet zo welwillende mensen uit de sector een excuus zou geven om de hele zaak op de helling te zetten. Ik heb begrip voor het argument van de inspectie van financiën, maar dat is een interne procedure binnen de eigen Vlaamse administratie en regering. Het is een argument dat moeilijk tegenover de buitenwereld uitgespeeld kan worden.

Als we kijken naar de toename in de verkoop van het aantal nieuwe wagens, is het duidelijk dat we meteen moeten zorgen voor een goede terugname.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ook over de erkenningsvoorwaarden is fel gediscussieerd. Ik geef u echter volledig gelijk, mijnheer Tobback, we moeten de zaak zo snel mogelijk rond krijgen zodat het systeem in werking kan treden. Ik hoop dat de sector nog voldoende engagement zal tonen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joachim Coens tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het parkeerverbod voor LPG-voertuigen in ondergrondse ruimten

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coens tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over het parkeerverbod voor LPG-voertuigen in ondergrondse ruimten.

De heer Coens heeft het woord.

De heer Joachim Coens : Mijnheer de voorzitter, collega's, mevrouw de minister, de LPG-voertuigen zitten duidelijk in de lift. Dat heeft verschillende redenen. LPG is veel goedkoper dan super en diesel. Bovendien is het een zeer milieuvriendelijke brandstof. Een aantal constructeurs vertonen dan ook interesse voor die brandstof. Ook op het recente autosalon werd duidelijk dat er een rist LPG-auto's en -showrooms in de kijker staat. Gezien het voordeel voor het milieu en de nieuwe technieken, is het een goede zaak dat LPG-voertuigen gebruikt worden. Er zijn echter een aantal knelpunten die de doorbraak van de LPG-voertuigen in de weg staan.

In Vlarem-II staat – in artikel 5.15.0.5, § 1 – dat de toegang tot ondergrondse parkings en ruimten verboden is voor voertuigen aangedreven met gasvormige brandstoffen. Deze verbodsbepaling werd eigenlijk ingegeven door de toenmalige stand van de techniek. Er hebben inmiddels echter technische ontwikkelingen plaatsgevonden die de kwaliteit van de LPG-installaties aanzienlijk verbeterd hebben.

De Nederlandse Onderneming voor Energie en Milieu heeft de veiligheidsrisico's van LPG-voertuigen laten onderzoeken en is tot de vaststelling gekomen dat ze eigenlijk zelfs veiliger zijn dan

benzineauto's, althans degene die volgens de huidige technieken worden geproduceerd. Er werden verschillende ongevallenscenario's bestudeerd. Het aantal te verwachten ongevallen per miljoen auto's die gedurende een jaar geparkeerd staan, bedraagt 0,4 tot 0,5 procent voor LPG-auto's tegenover 0,6 procent voor benzineauto's. Daarenboven is LPG milieuvriendelijker dan benzine. Het vullen van een gastank, bijvoorbeeld, gebeurt met een gesloten systeem. Daardoor treedt er vrijwel geen lekkage op bij het vullen van de brandstoftank.

Er zijn voldoende redenen om het gebruik te promoten en de barrières weg te nemen. Een daarvan is dat parkeerverbod. Uw federale collega, minister Durant, heeft aangekondigd dat ze op korte termijn wil overgaan tot het promoten van het gebruik van LPG. Een gelijkaardige bezorgdheid op het Vlaamse niveau zou dus zorgen voor coherentie in het beleid.

Mijn vraag, mevrouw de minister, is dan ook eenvoudig. Denkt u niet dat Vlarem-II aangepast dient te worden, zodat de LPG-voertuigen niet langer worden geweerd in de ondergrondse parkeergarages? Misschien moet u dan ook met uw federale collega afspreken wat er gebeurt met de technische controle van oudere LPG-voertuigen.

Ten tweede, bent u als minister bereid het voorbeeld van uw collega te volgen en het gebruik van LPG te promoten? Welke initiatieven kunt u nemen?

De voorzitter : De heer Malcorps heeft het woord.

De heer Johan Malcorps : De heer Coens heeft de belangrijkste dingen al aangeraakt. Ik stel vast dat verscheidene organisaties zoals TestAankoop, VTB-VAB en de Bond van Grote en Jonge Gezinnen een soort van actieprogramma hebben opge maakt. Daarin staan punten waarvan de meeste binnen de federale beveogdheids sfeer liggen. Minister Durant heeft daar positief op gereageerd. Na enige misverstanden heeft ook de heer Reynders zich hierbij aangesloten, onder andere waar het gaat om BTW-tarieven.

Afschaffing van het parkeerverbod voor LPG-wagens in overdekte parkings kan op Vlaams niveau gebeuren. Hetzelfde geldt voor een informatie- en sensibiliseringscampagne. Eventueel, als er toch nog discussie zou zijn, kan de VITO uitsluitel geven over het feit of de LPG-tanks nog risico's inhouden of niet.

Malcorps

Nog een andere belangrijke maatregel is het afschaffen van de aanvullende verkeersbelasting voor LPG. Dat is ook iets dat op federaal niveau moet gebeuren. Vermits dat een belasting is die omgeslagen wordt naar de gewesten, kunnen we hier op gewestelijk niveau een rol in spelen.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Mijnheer Coens, titel II van het Vlarem bepaalt inderdaad dat de toegang tot ondergrondse ruimten verboden is voor voertuigen aangedreven met gasvormige brandstof. Dit is echter enkel van toepassing op de inrichtingen volgens de indelingslijst en parkeergarages voor uitsluitend personenwagens staan niet in deze Vlarem-indelingslijst. Vanuit de Vlarem-bepalingen geldt de verbodsbepaling om te parkeren met LPG enkel voor het stallen van aanhangwagens en/of autovoertuigen andere dan personenwagens, en niet voor ondergrondse parkeerruimten waarin uitsluitend personenwagens worden gestald.

Dit gegeven belet niet dat in de praktijk beheerders van ondergrondse parkeerruimten de mogelijkheid hebben om LPG-personeuwagens te weren. Dit gebeurt vaak op advies van de brandweer. Wat uw vraag om dat aan te passen betreft, zal ik hetzelfde antwoord geven als mijn diensten. Gelet op de eigenschappen van LPG kunnen de gevolgen van een accidenteel lekkend LPG-voertuig opgesteld in een ondergrondse ruimte buitengewoon groot zijn. Daarom achten mijn diensten het niet opportuun een afschaffing van de bedoelde Vlarem-verbodsregels door te voeren, ook al zijn, ingevolge genomen veiligheidsmaatregelen, de risico's misschien zeer beperkt. Dit is des te meer zo omdat zich in de praktijk meestal geen problemen voordoen bij het vinden van veiligere alternatieven voor het stallen van vrachtwagens en autovoertuigen, andere dan personenwagens. Indien er intussen meer informatie voorhanden is, ben ik bereid te onderzoeken of eventueel wijzigingen nodig zijn.

Momenteel loopt er, in het kader van het milieubeleidsplan, een studie waarin het potentieel van aanvullende maatregelen ter bevordering van milieuvriendelijke voertuigen en brandstoffen wordt bestudeerd. Deze studie beoogt de inventarisering en de controle van de impact van de verschillende maatregelen tot reductie van emissies op het niveau van de voertuigen. Hierbij wordt nagegaan wat het potentieel is van mogelijke Vlaamse en fe-

derale maatregelen bovenop de maatregelen uit het Europese Auto-Oil programma. Er worden zeven scenario's uitgewerkt in de studie, namelijk een versnelde introductie van milieuvriendelijke voertuigen, een versnelde vervanging van het bestaande wagenpark, een reconversie van bestaande voertuigen, de introductie van elektrische voertuigen, een shift naar betere brandstoffen, een aanpassing van de inspectie- en onderhoudsprogramma's en het gebruik van onboard-diagnostics.

Initiatieven ter bevordering van LPG kaderen in het scenario "versnelde introductie van milieuvriendelijke voertuigen", hetgeen gebaseerd is op het voldoen aan een toekomstige norm. LPG-technologie kan ertoe bijdragen dat de vooropgestelde norm gehaald wordt. Om een versnelde introductie van milieuvriendelijke voertuigen te bewerkstelligen wordt gedacht aan informatiecampagnes, demonstraties, sectorale overeenkomsten, creëren van gebruiksvoordelen en financiële stimuli. De studie zal uitwijzen welke maatregelen het meest effectief zijn.

De studie zal eind april afgerond zijn, waarna een concreet actieprogramma kan worden uitgewerkt, inclusief maatregelen ter bevordering van het gebruik van LPG, dit in samenspraak met andere betrokken actoren op Vlaams en federaal niveau. Vanaf begin mei zal gewerkt worden aan een concreet actieprogramma en voorstellen worden geformuleerd om in te gaan op deze vraag.

De heer Joachim Coens : Het is goed dat zo een actieprogramma wordt opgestart. Evenzeer is het belangrijk de barrière weg te nemen. De verduidelijking van Vlarem-II was verhelderend. Het is goed dat de minister voor het parlement verklaart dat het niet gaat om parkings voor personenvoertuigen. In contracten rond exploitatievergunningen van parkings wordt dit expliciet opgenomen. Het antwoord is belangrijk met betrekking tot de parkeermogelijkheden van LPG-voertuigen.

De heer Johan Malcorps : Ik hoor door het antwoord van de minister het vooroordeel spreken ten aanzien van LPG. Dit leeft blijkbaar nog altijd. Er is wel een studie lopende in dit verband, maar men moet duidelijk kleur bekennen. Tijdens de vorige zittingsperiode werd in het federale parlement op initiatief van Agalev en Ecolo een resolutie goedgekeurd waarin LPG als veiliger werd omschreven. Er moet hieromtrent een sensibiliserende actie worden gevoerd. Ik denk dat we nog een hele weg af te leggen hebben.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.43 uur.*
